

ЛИЗ БУРБО

Аз съм
Бог.
Ти също!

enthusiast

ЛИЗ БУРБО
Аз съм
Бог.
Ти също!

Превод от френски
Гергана Соколова

enthusiast

София, 2023

Lise Bourbeau

WOW! Je suis Dieu. Tu L`es aussi

Copyright © Lise Bourbeau, 2011

Лиз Бурбо

Аз съм БОГ. Ти също!

© Гергана Соколова, превод, 2023

© Enthusiast, оформление на корицата, 2023

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-577-0

Съдържание

<i>Посвещение</i>	7
<i>Благодарности</i>	9
<i>Въведение</i>	11
Глава 1	
<i>Моето детство</i>	15
Глава 2	
<i>Младежки години</i>	41
Глава 3	
<i>Аз съм Бог в ученето и в работата си</i>	65
Глава 4	
<i>Аз съм Бог в своите финансови провали и успехи</i>	119

Глава 5

*Аз съм Бог в отношенията си (интимни,
сексуални, семейни и т.н.)* 169

Глава 6

Аз съм Бог в своето тяло 241

Глава 7

Аз съм Бог! 275

Заключение 307

Допълнение 309

Посвещение

На всички мъже в живота ми. Благодарение на вас най-накрая разбрах колко важно е да приема мъжа в себе си. Сега мога да обичам тази част от мен самата. Пожелавам ви да се влюбите в себе си по начина, по който ми помогнахте да се влюбя и аз в мен.

Благодарности

Благодаря на всички мъже и жени, които са били част от живота ми до днес. Благодарение на всички вас, дори и на онези, които не са споменати в тази книга, животът ми е бил толкова пълноценен.

Особено съм признателна на хората, които ми помогнаха да реализирам тази книга: Огет Пелтие, Силви Беснар, Франсис Льору, Пиерет Тайфер, Марк Шеванел, Елиан Льору, Никол Дюмонт, Кристиан Трамбле и Диан Милър.

Благодаря специално на моя вътрешен Бог.

Въведение

Тази книга е моята биография. Може би си задаваш въпроса защо съм я озаглавила така. Докато медутирах, видях заглавието „Аз съм Бог“. А също и корицата на бъдещата си книга. Записах си всичко, въпреки че в този момент не бях готова да я напиша. Смятах, че идеята няма да се приеме добре. Но тъй като уважавам интуицията си, знаех, че един ден, на по-късен етап от живота ми, ще я напиша. Започнах я доста по-рано от предвиденото, най-вече защото мнозина около мен ме издигаха на пиедестал.

Колкото повече мислех по темата, толкова повече се затвърждаваше идеята ми за това заглавие. Реших да използвам личната си история, за да помогна на читателите си да осъзнаят своя вътрешен Бог. Затова се захванах за работа. Заглавието се превърна в червена нишка на моята автобиография. Стори ми се добре да разкажа за себе си, за да ти покажа, че аз също като теб имам желания, силни и слаби страни.

Може би някои хора смятат, че е твърде претенциозно да заявиш *Аз съм Бог*, но това твърдение е претенциозно само ако човек откаже да приеме, че то важи за всички живи същества. Всъщност Бог е енергията, която присъства у всяко създание.

В това последно издание на книгата решихме да променим заглавието, като добавим „И ти също“. Важна подробност, която ще ти позволи да почувстваш, че ти също можеш да твърдиш: „Аз съм Бог!“

Целта на тази книга е да ти помогне да осъзнаеш колко вездесъщ е твоят вътрешен Бог. Бог е действащ и присъстващ постоянно във всеки един от нас. Именно това трябва да осъзнаем. Необходими ми бяха няколко години проучвания, за да го разбера. Днес знам, че всичко, което съм преживяла от детството си до сега, е дело на моя вътрешен Бог, който ме води неуморно, за да живея все повече в любов. От най-ранна възраст той ми показваше, че не само искам да живея в любов във всички сфери на живота ми, но също така, че ще уча и другите на нея, за да ускоря собственото си осъзнаване. По този начин разбрах, че учителят трябва да бъде и ученик, ако иска да продължи да учи.

Първо разказвам за детството си, за да ме опознаеш по-добре. След това използвам преживяното от мен, за да илюстрирам изявата на Бог в различните му аспекти в мен. Основната ми цел е да подчертая колко важно е да приемеш себе си, тоест да приемеш Бог във всичките му аспекти. Следвайки този път, всеки от нас ще успее да се свърже с Божествената си сила. Колкото повече се свързваме с тази голяма сила, толкова повече се научаваме да я приемаме като неделима част от себе си. Постепенно можем да я използваме мощно и с любов и следователно по благотворен начин.

Трябва да призная, че по време на приключението, което за мен бе писането на тази книга, често бях разяждана от вътрешни колебания и страхове. Една част от мен искаше да разкаже всичко, а друга част се боеше да не бъде съдена и критикувана. Толкова по-лесно би било да напиша само онова, което ще се хареса

на всички. Така пред теб щеше да се изгради образът на една перфектна Луиз. Но онази част от мен, която през последните няколко години реши да бъде истинска, спечели. Затова тази книга съдържва всичко, което си спомням от живота си досега. Включила съм и разсъжденията си върху събитията, за които разказвам. Надявам се да откриеш приликата си с мен.

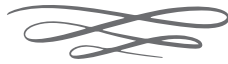
На всяка страница ще намериш подчертани думи и изречения. По-късно ще са ти от полза – когато почувстваш нужда, можеш да отвориш на случайна страница и да прочетеш подчертаното. То ще те ръководи през деня или ще отговори на някой от въпросите ти. Ако имаш специален проблем, затвори очи, отвори книгата и остави своя вътрешен Бог да те отведе към мисълта, от която имаш най-голяма нужда в момента.

Надявам се тази книга да ти помогне да се свържеш по-силно със своя вътрешен Бог.

Приятно четене!

С обич,
Луиз Бурбо

Глава 1

Моето детство

Родена съм на 14 февруари 1941 година в Ричмънд, малко градче в източните кантони на провинция Квебек, Канада. Несъзнателно съм избрала тази дата, която символизира любовта, когато дори не съм и предпологала, че един ден ще уча хората на любов. Аз съм четвъртата дъщеря в семейството. Разликата между мен и по-големите ми сестри е по година и половина. В началото на войната животът не е лек и всичко е добре разчетено. Баща ми имаше плоско стъпало и затова не е служил в армията. И двамата ми родители бяха много сръчни и според мен се справяха чудесно в много области. Никога не ги чух да казват: „Не мога.“ Баща ми беше дърводелец и работеше във фабрика за столове. Майка ми, чудесна готвачка, управляваше семейния бюджет и шиеше всичките ни дрехи. Освен тези занимания родителите ми държаха ресторант в Ричмънд, в който мама работеше денем, а татко ѝ помагаше вечер и през почивните дни. Майка ми се справяше добре с бизнеса, а баща ми я подкрепяше във всичките ѝ начинания.

Доколкото си спомням, родителите ми винаги работеха много. Не бяхме нито богати, нито бедни. Семейството ми имаше достатъчно пари, за да преживява, но нищо повече. Въпреки че работата доминираше в живота на родителите ми – откъдето идва и убеждението ми: „Да живееш е равнозначно на ра-

бота“, те умееха също да се отпускат и развличат, като организираха семейни събирания за игри на карти, танци и други забавления.

Макар военните години да бяха трудни, благодарение на добрата организираност на майка ми, постоянно подкрепяна от баща ми, никога нищо не ни е липсвало. Двете ми по-големи сестри бяха настанени в пансион на манастир, когато майка ми роди петата си гъщеря година и половина след мен. Малката ми сестричка често бе поверявана на грижите на леля ми. Затова в много случаи имах чувството, че съм единственото дете – големите ми сестри през повечето време бяха в манастира, най-малката – у леля ми, а третата ми сестра, с година и половина по-голяма от мен, винаги беше до полите на майка ми. Затова повечето ми спомени от детството са свързани с баща ми.

Като малка бях руса и закръглена и получавах най-много внимание от татко. Не признавах никой друг – навсякъде ходех с него. Обичах да седя на малкия люлеещ се стол, който той бе направил, и оттам да наблюдавам какво се случва. Обичах да изучавам нещата около мен, предпочитах да гледам, вместо да говоря. Нямам представа какво точно се е случвало в детската ми главица, но помня, че от най-ранна възраст не се съгласявах с това, което виждах, и оспорвах всичко.

Отличавах се най-вече с непоколебимостта си. Бях решително дете, знаех какво искам и не се спирах, докато не го получех. Третата ми сестра винаги отстъпваше. Често вземах надмощие над нея. Но въпреки че изглеждах твърде уверено момиче, което следва пътя си, всъщност бях (и досега съм) много чувствителна, а това бе нещо, което по принцип криех. Тогава все още не знаех, че *да криеш уязвимостта си само усил-*

ва страха, а не го премахва. Ще се върна към темата малко по-нататък.

При всяка следваща бременност майка ми се надяваше да роди момче, за да зарадва баща ми. Ето защо, за да съм сигурна в любовта на баща си, аз често се държах като момче. Казвах ми, че съм мъжкарана. Това оказва голямо влияние върху живота ми, тъй като дълго време след това се опитвах да докажа, че не съм мъж. От една страна, исках да бъда идеалният син, който баща ми очакваше, а, от друга страна, чувах как майка ми се оплаква, че татко не е достатъчно предприемчив. Опитвах се да доставя удоволствие и на двамата... но на каква цена! Насилвах се, често плачех за това, което ми казваха. Този контрол, който си налагах, за да бъда по-обичана, всъщност ми тежеше.

Майка ми реши, че съм твърде ревлива, и ме изпрати в пансиона на манастира в Сен Феликс дьо Кингси¹, в който вече бяха двете ми по-големи сестри. Това се случи през февруари 1946 година, когато бях на пет години. В този манастир имаше само две паралелки – една за учениците от първи до шести клас и една за учениците от седми до единайсети клас. По онова време нямаше детски градини и мама преценила, че така ще улесни постъпването ми в първи клас следващата есен. Оставах четири месеца до края на учебната година, през които ходех по петите на монахините и привиквах към училищния живот. Така майка ми разполагаше с повече време, за да се посвети на ресторанта и на по-малките ми сестри.

Тъй като няма нищо случайно, всичко, което ставаше през този период от живота ми, бе свързано с онова, с което цял ден се занимавам по-късно. Монахинята, която отговаряше за спалните помещения, реши, че

¹ Община в Квебек. – Бел. прев.

съм достатъчно интелигентна, за да премина първи клас за тези четири месеца. Тя ми посвети цялото си свободно време. Все още си спомням как стоях права до нея. Докато се занимаваше с мен, тя следеше останалите ученички да оправят леглата си и да подреждат вещите си. Учеше ме на молитви. След часовете ме учеше да чета в една голяма стая, където другите ученички подготвяха уроците си за следващия ден. Настаняваше ме до бюрото си и при най-малката ми грешка ме удряше с линейка през пръстите. Ако не успявах достатъчно бързо, също ме наказваше. Трудно ми бе да свикна и с храната в манастира, караха ме да ям насила. Понякога по-големите ми сестри се смиляваха над мен и предлагаха да изядат храната в чинията ми. Плачех постоянно. Не осъзнавах ясно какво ми се случва.

Чувствах се несправедливо насилвана и критикувах много тази монахиня. Не осъзнавах, че *човек се превръща точно в това, което критикува*, и че от този момент ставам „подтиквач“ човек. Трябваше да уча все по-бързо и все повече, за да завърша успешно първи клас до края на юни. Не знам дали ще повярвате, но успях! Във втори клас вече бях заедно с третата ми сестра, с година и половина по-голяма от мен. С изключение на въпросната монахиня и ученето, което обикновено приключваше със сълзи, спомените ми от онова време не са съвсем ясни.

Но и аз, и сестрите ми бяхме нещастни в манастира. Майка ми най-накрая се вслуша в молбите ни и през следващата година ни премести в друг манастир. Този път бях само приходяща ученичка от малкото градче Ричмънд, където семейството ми живееше.

Въпреки крехката си възраст взех твърдо решение: занаят няма да ме удрят през пръстите, ако

не напредвам достатъчно бързо или не знам нещо. Не можех да приема да ме унижават или да се отнасят към мен като към незнаеща. Реших, че е мой дълг да уча задълбочено и да съм най-бързата в класа. От този момент нататък почти винаги бях първа.

Когато осъзнах силата на прошката, най-накрая успях да схвана и да призная добрата страна на преживяванията ми с монахинята от първата ми година в училище. Първоначално виждах само неприятната страна, но постепенно успях да приема наказанията и възискателността ѝ като полезен опит за мен. Тя бе повярвала в мен, в моите способности да уча бързо. Била е сигурна, че мога да взема учебната година за рекордно време. Явно съм имала нужда по пътя си от някой като нея. Днес съм ѝ благодарна от цялото си сърце, тъй като всичко това ми помогна да развия убеждението „Мога да успея“. Макар да ѝ се сърдех в продължение на повече от трийсет години, това, че ѝ простих, ми донесе огромно облекчение.

След решението никога повече да не се чувствам унижавана се научих да бъда отговорна и да вземам по-бързо решения. Осъзнах, че колкото повече се бавя, преди да предприема нещо, толкова повече се съмнявам в решението си и ми е трудно да го осъществя. Предпочитах да сгреша, отколкото да бездействам, и разбрах, че най-бързо човек се учи чрез преживяното.

Когато действах, бях щастлива, защото се учех. По онова време все още не знаех, че когато човек се колебае, страховете му често се основават на лоши убеждения, които изплуват на повърхността, карат го да се съмнява и в крайна сметка го подтикват към неправилно решение.

Тъй като бях активно дете, скоро се превърнах в любимка на монахините. Моята точност, отгаденост

и интересът ми към учението ме превърнаха в привилегирована ученичка през време на цялото ми обучение. Имах отлични оценки. Жаждата ми за знания изглеждаше неутолима. Интересуваше ме всичко ново. Привличаха ме всякакви теми, с изключение на писането и съставянето на текст. А ето че днес съм писателка! Наистина никой не знае какво крие бъдещето... Това е доказателство, че винаги трябва да оставяме отворена вратичка за нещо, което може да ни се случи!

В седми клас монахинята, която ме обучаваше, прецени, че мога да прескоча една учебна година и да премина направо в девети клас. Тя смяташе, че съм достатъчно интелигентна и старателна, за да успея. За втори път през живота си срещях монахиня, която вярваше в мен! По онова време по-сложните предмети бяха съсредоточени в седми и в девети клас. Месец преди края на учебната година въпросната монахиня ми предложи да се явя на изпитите за осми клас и ми предостави всички необходими учебници. „Лиз, ако искаш, през свободното си време можеш да прочетеш тези учебници. Разрешавам ти да се явиш на изпитите за осми клас. Ако ги вземеш, ще преминеш направо в девети клас!“ УАУ! Каква възможност! (Възкликването УАУ! винаги е присъствало в речника ми.) Бях много развълнувана, а огромният труд, който трябваше да положя, не ме притесни изобщо.

Предиизвикателството, което се появява пред мен, не е робски труд, а по-скоро невероятна възможност, шанс, който ми е даден. Резултатът? През следващата учебна година аз, дванайсетгодишна, бях ученичка в девети клас заедно с момичета на четиринайсет и петнайсет години. В началото се чувствах донякъде самотна, тъй като през последните години учех с други деца. А сега бях с „големите“. Усещах се важна. Но не се възгордах.

В училище често чувах монахините да казват, че „малкият Исус“ ми е дал целия този талант, че той не идва от мен и че трябва да го изпълзвам, за да помагам на другите. Това убеждение ме съпътстваше. А новите ми съученички ме приеха много бързо.

Въпреки крехката ми възраст показвах зрялост и отговорност. В междучасията монахините ми възлагаша различни дейности. Ръководните ми качества се проявиха отчетливо и с голяма радост приемах всяка нова отговорност. Тъй като довеждах до успешен край поверените ми задачи, монахините ми възлагаша с пълно доверие още и още.

Училищният ми живот бе много важен за мен, но бях отговорна и към всичко останало. Вкъщи се чувствах щастлива, бързо си подготвях уроците и ми оставаше много време за игра. Не си спомням да съм била наказвана или родителите ми да са ми се карали. Ръководните ми качества се проявяваха и спрямо приятелките ми. Бях много инициативна, водех игрите и увеличах другите деца, които идваха да си играят на нашата улица. За мен това бе естествено, вродено. Независимо дали бях в училище, у дома или на улицата, обичах да изпробвам лидерските си качества. **Бях решителна и правех всичко възможно да постигна това, което искам, чрез действие.** Никой не се оплакваше от мен и имах много приятелки, които с радост приемаха моите предложения.

Понякога чувах сестрите ми да говорят критично за мама и татко. Не можех да си обясня как и защо си позволяват да ги критикуват, след като родителите ни работят толкова здраво и се грижат за всички нас. Беше ми трудно да приема поведението на по-големите. Спомням си как голямата ми сестра, тогава около шестнайсетгодишна, реагира остро на автори-

тета на мама. Тогава бях почти на дванайсет. Няколко пъти заварвах майка ми да плаче. Ако ѝ кажеше да се прибере в определен час, сестра ми задължително се прибираше по-късно. Един ден мама я попита защо се прибира толкова късно: „Знаеш, че се притеснявам и не мога да заспя, докато не се прибереш.“ А сестра ми ѝ отговори: „Твой проблем е дали можеш да спиш и дали се притесняваш!“ Тъй като станах свидетел на сцената, не се сдържах и казах: „Мама не е безсърдечна като теб! Не виждаш ли колко много работи, тя е толкова заета и има нужда от сън през нощта! Защо си толкова зруба?“ Гледайки ме отвисоко, сестра ми отвърна: „Ти не се бъркай, малката, това не те засяга!“ По принцип беше права, но изпитах гняв, когато станах свидетел на тази егоистична реакция. Осъждах сестра си, без да осъзнавам, че съм избрала да бъда отговорна, за да ме обичат повече, а тя си позволи да каже нещо, което аз не бих посмяла никога.

При тази случка баща ми беше в кухнята. През повечето време, когато си беше у дома, той сякаш отсъстваше, защото мълчеше. Но този път извика: „Може да е много по-малка от теб, но със сигурност е много по-разумна!“ Бях силно впечатлена, тъй като татко рядко правеше подобни коментари. Той заста на моя страна! УАУ! Значи татко ме обича, защото съм разумна. Това за мен бе потвърждение, че решението ми да бъда дете образец е правилно.

По-късно, когато и аз започнах да излизам вечер, никога не лъжех мама и винаги ѝ казвах кога ще се прибера. Ако закъснявах, ѝ се обаждах, за да я предупредя. Искях да бъда по-разумна от голямата ми сестра, тоест да бъда по-обичана от родителите ни. *Осъждах сестра си, когато прикриваше нещо от родителите ни, за да осъзная по-късно, че съм станала експерт в това да*

лъжа себе си. С времето осъзнах, че стремежът да бъда обичана налага голям контрол и че вследствие на това съм отричала истинските си нужди.

Когато сме малки, ни се случват много неща и се налага да вземаме всевъзможни решения, които засягат бъдещия ни живот. Откриваме онова, което трябва да правим, за да бъдем обичани. От ранна възраст се опитваме да бъдем все по-обичани и свикваме да правим какво ли не, за да ни обичат все повече. Що се отнася до сестрите ми, днес осъзнавам, че те са имали право да не се съгласяват с майка ни и че са изразявали това по свой си начин. Проблемът е, че родителите ни никога не се научиха да чуват истински и да виждат какво се крие зад тези критики. И аз не постъпвах по-добре. Осъждах сестрите си, че критикуват майка ни, но всъщност бях като тях. Не знаех, че *човек се превръща точно в това, което критикува, макар и често да се извява по различен начин.*

Мама бе отгадена на кариерата си. Беше много предприемчива и нищо не ѝ пречеше да се грижи както за бизнеса, така и за многото си деца. Докато навърша единайсет години, родителите ми вече бяха собственици на няколко ресторанта. Майка ми спираше работа само за няколко седмици, докато роди поредното дете, и отново подхващаше всичко. Баща ми работеше във фабриката от седем до шест, а след това до полунощ се трудеше в ресторанта. Но в края на седмицата родителите ни отделяха достатъчно време за нас. Татко играеше навън заедно с нас. През зимата ни возеше с шейната. Беше изключително търпелив! С мама по-често решавахме главоблъсканици. За всеки десет правилни отговора получавахме бонбон. УАУ! Каква награда! По онова време бонбоните бяха рядкост.

Спомените ми от детството са предимно хубави.

Чувствах се в безопасност с моите родители. И двамата не показваха открито обичта си и рядко общувахме, но присъствието им ми вдъхваше сигурност. *Те имаха голямо желание да ни дадат най-доброто от себе си.* Братята и сестрите ми също пазят спомен за сигурността, която са изпитали.

Майка ми можеше да ушие всякакви грехи: от училищни униформи до гащеризони за сняг и от нощници до тоалети за неделната служба! Всяка свободна минута тя шиеше. Преправяше носени грехи, които ни даваха. Наистина бе много креативна. Времето ѝ беше разпределено между ресторанта, шиенето, ученето на децата, семейния бюджет и т.н. И двамата ми родители бяха много активни.

Не си спомням да съм обвинявала майка си за нещо освен в два случая.

Бях на девет и исках кънки за лег. Тъй като винаги наследявах нещата от по-големите ми сестри, трябваше да нося техните обувки и кънки. Растях много бързо и краката ми не се чувстваха удобно в техните обувки. Не исках повече да се мъча с твърде тесните кънки и реших следващата зима да имам чифт нови кънки с моя размер. Не можеше да става и дума да ми ги купят родителите. Тъй като бях решително дете, *преминах към действие!*

Започнах да печеля и да спестявам пари, като гледах малките деца на съседите. Тъй като делях стаята си с още три от сестрите ми, нямаше как да пазя парите си там и ги поверих на майка ми. Не знам откъде се бе появил този страх да не ме окрадат, но каквото и да спечелех занаяд, го давах на мама. С настъпването на зимата по мои сметки спестяванията ми бяха достатъчни. Харесах си най-хубавите и невероятни бели кънки, които струваха десет долара по онова

време. Когато дойде моментът да си пускам моите спестени десет долара, майка ми попита: „Какви десет долара? Никога не си ми давала десет долара!“ Бях слисана. „Но, мамо, аз ти давах парите, които печелех. Спестявам от месеци насам. Пресметнах, че сега имам десет долара.“ А майка ми отговори: „Не е възможно. Сигурно грешииш. Помня, че си ми давала по двайсет и пет или по петдесет цента от време на време, но десет долара – никога! Имаш най-много един или два долара.“ Бях потресена и избухнах в ридания.

Трябва да кажа, че по онова време изхранването на семейството ни струваше около двайсет и пет долара на седмица. Моите десет долара си бяха много пари. Ядосах се. Разсърдих се на майка си. Смятах я за несправедлива, още повече че тя не предложи да ми купи нови кърпки, макар и по-евтини. Имах чувството, че не съм важна за нея. Тя дори не забеляза объркването ми! Тогова не знаех, че *страхът има голяма съзидателна сила* и че моят страх да не ми вземат парите се бе проявил.

Следващия месец бях прикована на легло с възпаление на сливиците. Прекарах всички празници болна. Наложих се по-късно да ме оперират. Днес знам, че за това разболяване си имаше причина. Изпитвах голям гняв към мама, без да мога да го изразя, тъй като едно разумно малко момиче не може да каже на майка си, че ѝ се сърди. Тази случка остави сериозен отпечатък в моя живот. Тогова твърдо реших, че сама трябва да се заема със спестяването на пари, че трябва да работя много, а това не е лесно, и че трябва да внимавам другите да не ми ги вземат.

По онова време майка ми бе родила деветото дете, което се оказа първото момче в семейството. Всички казваха, че най-накрая баща ми е щастлив заради сина, който толкова много бе искал. Страхувах се, че

ще загубя мястото си в сърцето му. Високата температура, която придружи възпалението на сливиците ми, явно е била израз на гнева, който изпитвах, добавен към страха, че ще изгубя мястото си до баща ми. Двете случки настъпиха почти едновременно. Тялото ми бе облекчено от тази висока температура. Тогава разбрах, че организмът често се освобождава от пристъпите на гняв чрез повишена температура.

Другото, за което осъждах майка си, бе отношението ѝ към баща ми. Обожавах татко и не откривах у него нито един недостатък. Макар привидно да не бе много активен, той подкрепяше съпругата си във всичките ѝ решения. Винаги ѝ помагаше и макар да оставаше в нейната сянка, винаги присъстваше. Въпреки това мама не говореше особено ласкателно за него: „Чист късмет си е, че имате мен, деца... Ако беше само баща ви, нямаше да имате всичко, което имате.“ Или: „Какъв късмет, че съм тук, за да се грижа да има достатъчно пари за всички!“ Майка ми със сигурност бе по-предприемчива от баща ми, но едва по-късно разбрах, че тя просто се е страхувала. Но смелостта ѝ видимо бе толкова голяма и тя изглеждаше толкова уверена в себе си, че никои не си даваше сметка за това. Всъщност тя умишлено криеше от баща ми страховете си за рисковете, които поемаше, за да не го безпокои. Въпреки че той говореше малко, тя усещаше притеснението му. Също като много други двойки те, *вместо да споделят какво преживяват, го криеха, като създаваха илюзията, че няма проблем.*

Бях дете, нямах представа за това и упреквах майка си, че е несправедлива към татко, че е твърде доминираща и че решава вместо него. Но не смеех да ѝ го кажа, таях го в себе си. От друга страна, упреквах татко, че не се изявява достатъчно и мълчи пред

майка ми, вместо да ѝ отговори както трябва. Тъй като човек се превръща в онова, което критикува, от следващата глава ще разберете как станах доминираща като майка си и имах същото отношение към съпруга си, каквото тя имаше към баща ми.

Много силно ме беляза през детството ми едно събитие, което се случи в манастира. Бях на девет, в пети клас, и се подготвих за изпита в края на месеца. Както вече споменах, бях особено амбициозна ученичка и този изпит означаваше много за мен. Времето за отговор на въпросите беше строго ограничено, веднага след като чуехме звънеца, трябваше да предадем работите си на бюрото на монахинята. По онова време нямаше химикалки. Пишехме с перодръжки с писец и използвахме мастилници.

Едва започна изпитът, когато върхът на писеца се чупи между пръстите ми. Отворих бързо шкафчето си, за да взема друг, но нямаше! Обзета от паника, избухнах в плач. Монахинята спря отброяването на времето и ме попита: „Лиз, защо плачеш?“ „Перото ми се счупи и нямам друго!“ – отговорих през сълзи. Тя ме изправи пред целия клас от трийсетина ученички и каза високо: „Виждали ли сте голямо бебе, което реве без причина?“ После се обърна към мен и добави: „Не може ли да вдигнеш ръка и да поускаш писец?“ „Ами... мислех си, че нямам право, защото вие казахте да цари пълна тишина по време на изпита.“ „Да, но кога съм казала, че няма да дам писец, ако някой има нужда. Не може винаги всичко да е наред, трябва да се научиш да се справяш! Достатъчно беше да вдигнеш ръка и да поускаш писец. Щях да кажа на някой да ти даде!“ Монахинята ме върна на мястото ми, една съученичка ми даде писец и изпитът продължи. Чувствах се силно унижена. Представете си само! Да се отнесат така с

отличничката на класа пред всички. Мислех си само за това, че се отнесоха към мен като към човек, който не знае как да постъпва, а това не можех да го приема по никакъв начин, аз, която правех всичко възможно да съм най-умната, най-способната, най-разумната!

Все още не осъзнавах, че *докато не приемеш нещо с любов, то продължава да се повтаря в живота ти*. Не бях приела и монахинята от първи клас, която се отнасяше към мен като към бебе, защото често плачех, когато се сблъсках с някакъв проблем. *А просто трябва да видя добрите намерения и желанието да ми помогнат*. Но тогава все още не го знаех.

Вследствие на тази забележителна за мен случка взех друго решение: да се старая повече да не изпадам в ролята на голямо бебе. Не плаках до седемнайсетгодишна възраст. Дори когато се появи телевизията, не проронвах и сълза пред някои откровено тъжни предавания. Всички плачеха (чувствителността е семейна черта), но не и аз, за да не чуя отново, че съм голямо бебе. Научих се да сдържам сълзите си. И тъй като тайно исках да съм момче, това бе още една причина да не плача. Нали мъжете не плачат (не бях виждала баща ми да плаче).

В продължение на няколко години полагах какви ли не усилия да си изградя образа на много силен човек. *Винаги се опитвах да си докажа, че съм способна и силна, тъй като реално не вярвах в това. Когато вярваш в нещо, няма нужда да си го доказваш*. Все още не бях осъзнала вътрешната си сила.

Бог заемаше голямо място в живота ми. Това е очевидно с родители католици и вярващи (ходехме на църква всяка неделя) и при образованието ми, получено от монахини в манастира. Въпреки всичко постоянно си задавах въпроси. Монахините често казваха: „Исус

ще те накаже“, но не разбирах защо. От една страна, учеха ни, че Бог е самата добрина, от друга, чувах: „Ако извършиш смъртен грях, ще отидеш в ада, където ще гориш за вечни времена.“ За доказателство ни показваха рисунки на дявола с вила сред адски пламъци и казан над голям огън, откъдето осъдените души никога няма да излязат. Не можех да повярвам, че толкова справедливият Бог не дава шанс на никого! Ако пък понякога човек не е толкова лош, има шанса да отиде в чистилището и след дълго чакане да попадне на небето. Такова беше моето религиозно възпитание.

Веднъж месечно трябваше да се изповядваме, за да можем да се причестим. По цели дни търсех своите грехове, тъй като трябваше да има за какво да потърся прошка. Внушаваха ни, че не е възможно да сме толкова добри, че да не допуснем грях. Обвинявах се, че съм излъгала или съм се разгневила, или че понякога съм вземала по пет цента от портмонето на майка ми. Трябваше дори да кажа колко пъти. Не обичах да ходя на изповед. Унизително ми бе да говоря за толкова интимни неща пред непознат. *Толкова исках да съм перфектна, че се страхувах да не ме осъдят, ако признам неправилни неща.*

В по-късна възраст изпитвах истински ужас от изповедите, защото имах истински грехове! Да целунеш момче или да имаш грешни помисли (да мислиш за секс) си бяха сериозни грехове и аз се срамувах да не ме упрекнат за това. Прогължавах да се изповядвам редовно, тъй като ме беше страх да не умра в грях. Трудно ми бе да повярвам, че Бог може да е толкова строг, а трябва да го наричаме „добрия Бог“. Винаги след като у мен се прокраднеше някакво съмнение, свързано с религията, с монахините или с Бога, се чувствах виновна. Коя съм аз, за да споря с Бога или с представителите

Му? Потисках този глас в себе си. Не знаех, че това е гласът на търсеция човек в мен, който иска да знае всичко. *Да търсиш и да искаш да намериш истината е много важна част от нас самите, в която трябва да се вслушваме и да я уважаваме.*

Както вече споменах, от малка бях много наблюдателна и вече обобщавах наум видяното. В училище се възглеждах в съученичките си (манастирите са само за момичета). Сред тях имаше и момичета от толкова бедни семейства, че ходеха боси, други носеха износени или скъсани обувки. Трудно ми бе да забичам този Бог, дори и сърцето ми да го искаше, защото намирах това за несправедливо. Монахините изолираха онези момичета, които имаха въшки, за да не прихванем и ние. Тези, които срещаха трудности в ученето, бяха обект на какви ли не подигравки. А аз бях талантлива ученичка, винаги първа в класа, „глезена“ и ползваща се с благоразположението на монахините, както и на баща ми (чиято любимка бях) и майка ми. Намирах неравенството между хората за неправилно и се питах: „Това ли е Божествената справедливост?“ – някой да търпи толкова много изпитания на този свят, толкова болка и трудни за преживяване неща, да работи най-много.

Монахините ни учеха, че имаме само един живот и че трябва да изпълним всичко в него. В противен случай ни очакват адът и чистилицето. Как да намериш смисъл или да го обясниш живота на хората, които нямат нищо, които се раждат в бедност и постоянно са изправени през изпитания? Техният път е много по-труден в сравнение с по-заможните като мен и освен това започват живота си при неравен старт. Не можех да открия Божествена справедливост във всичко това. Чувствах се виновна, че съм получила по-

вече, и затова реших, че е моя отговорност да помагам на онеправданите. Едва по-късно осъзнах, че *мотивацията ми да помагам на другите не е била добра. Тя се е базирала върху вината.* Очаквах човека, на когото съм помогнала, да ми бъде по-признателен и да стане по-щастлив.

Търсенето на Божествената справедливост най-накрая намери своя отговор няколко години по-късно, когато открих теорията за прераждането. Когато за първи път чух да се говори за него, изпитах страх. Често промяната на убежденията плаши. В деня, в който най-накрая срещнах човек, който може да ми го обясни задоволително, изпитах огромно вътрешно облекчение.

Започнах да се чувствам по-добре и по отношение на Бог. Най-накрая разбрах, че в действителност душата е вечна, но се връща на Земята хиляди пъти, за да натрупа различен житейски опит в различни ситуации, в различна среда, в различни държави и т.н. Душата продължава да се завръща и всеки път приема нова обвинка, тъй като нашето тяло е просто подвижен дом, предоставен ни, за да научим уроците на живота. Душата използва този дом, за да се научи да обича в различни ситуации, също както аз всеки ден обличам различни грехи според обстоятелствата, но си оставам същата.

Много специалният човек, който ми обясни теорията за прераждането, бе д-р Л. Бейрл, доктор по теология, парапсихология, психология и философия. Той живее в Калифорния, но изнася лекции по цял свят. Доктор Бейрл успя да ми изясни всичко, което не разбирах до този момент. Тогава осъзнах, че наистина всичко, което ни се случва, е част от Божествения план и че има логическа последователност от един жи-

вот в друг. *Според този Божествен план всичко трябва да се преживее в любов и съчувствие към себе си и другите.* Онези, които отказват този начин, избират много по-труден път, изпълнен със страдания. Ако нещо не бъде решено с любов в този живот, то ще се случи рано или късно в друг живот. Същото е, когато оставиш днешната работа за утре. Душата има живот, тя не умира никога, тя трябва да изживее няколко земни живота, за да достигне до Божествено съвършенство. Умира само физическото тяло и се връща към земната енергия. Земният живот за душата може да се сравни с един ден за физическото тяло.

Да вярвам в прераждането бе много полезно за мен досега. Ще продължа да вярвам. Разбрах, че това е единствената причина, поради която човек трябва да запази дадено убеждение. *За момента това ми помага да развия вярата си в Бога и да поема живота си в ръце,* тъй като знам, че всичко продължава от един живот в друг и че винаги ще пожъна това, което съм посяла. *Когато разбрах, че моят живот е моя отговорност, избрах да отворя вратата към моята свобода.* Мога да създавам живота си според изборите, които правя! УАУ!

Търсенето на справедливост беляза младостта ми и продължи и през живота ми на възрастна. Но макар всичко да беше в моя полза, в действителност намирах за несправедливо да имам нещо, което друг няма. Ето защо ми се стори нередно, че майка ми не е запазила парите за кънките ми. Вследствие на това *развих такъв страх да не бъда несправедлива, че най-накрая станах такава.* Ще говоря за това по-нататък в книгата.

През лятото, когато бях единайсетгодишна, моите родители продадоха ресторанта, който държаха от няколко години, и наеха хижа на брега на едно голя-

мо езеро в района на Азбест². В хижата имаше и летен ресторант с открита фасада отпред. Хората идваха с колите си и поръчваха храна. Заг ресторанта се намираше апартаментът за семейството ни с кухня, хол и няколко спални. Бяхме девет деца – осем момичета и едно момче, и се преместихме там за лятото. Истински празник! Бяхме толкова въодушевени, че не можахме да мигнем първата нощ. Очакваше ни тримесечна ваканция!

През цялото лято помагахме на мама в ресторанта, а баща ми пътуваше всеки ден за работа в производството. Това му отнемаше около половин час път сутрин и вечер. Сприятелих се с нови хора, смели момичета и момчета, всичките по-големи от мен. С тях се научих да плувам и тъй като прекарвахме много време край езерото, открих страстта си към водата. Тайно от моите родители плувах много навътре от брега и се смурках в дълбокото. Това бе лято мечта.

През същото лято родителите ми купиха нова къща. До този момент няхмахме собствен дом. Къщата, в която се нанесохме, имаше огромна кухня, всекидневна, седем спални, гараж, освен това лятна кухня и ателие за баща ми. Страхотен лукс, рай! Цялото семейство бе щастливо. Две премествания в една и съща година може да изглеждат много, но *новото често носи повече интересни неща, отколкото проблеми*. Освен това за първи път след раждането на поредното гете майка ми нямаше да се занимава с бизнес! С печалбата от продажбата на ресторанта моите родители можеха да купят тази къща и да живеем от заплатата на баща ми.

Споменът за нашето пристигане в новата къща все още е толкова жив за мен. Тичахме от стая в стая,

2 Граг в Квебек, преименуван на Вал де Сурс. – Бел. прев.

като се опитвахме да отгатнем коя за кого ще е. Естествено, родителите ни имаха последната дума. Въпреки това бе много вълнуващо, че ще бъдем само по две сестри в стая, а не по четири, както беше в апартамента! Чувствах, че мама е щастлива в тази къща. Тя вече имаше повече време за себе си.

За мен бе голям късмет, че заг къщата течеше река, а отпред се разкриваше хубав изглед към планината. *Имах много възможности да развия талантите си на приключенец, смелостта, дързостта и решителността си.* По този начин можах да осъзная до каква степен родителите ми са ми имали доверие.

Река Сен Франсоа, която протичаше заг къщата ни, се смяташе за опасна. Нямах нито един плаж по бреговете ѝ и бе много дълбока. Бащата на една от моите приятелки имаше хижа на остров насред реката. Научих се бързо да преплувам реката до острова, за да отида при приятелката си. Тъй като майка ми имаше ужасяващ страх от водата, не искаше да ни купи лодка. Тя ми каза: „Е, добре, ако си толкова сигурна в себе си, продължавай да го правиш, но не ми казвай кога, защото много се страхувам!“ *За мен това беше голямо доказателство за любов и доверие.* Почувствах се много важна. Тогава не знаех, че именно тази любов търсим всички, тоест да бъдем приети дори и другият да не е съгласен с нашите действия.

Същото доверие получавах и когато ходех в гората. Можах да изляза много рано сутрин и да се върна по залез-слънце. Тръгвах с една раничка храна и често водех по-малките с мен. Чувствах се отговорна, когато майка ми кажеше: „Може да идете с Луиз, защото тя никога не се губи и винаги намира обратния път към вкъщи.“ Все още помня как бележех дърветата и оставях знаци, за да съм сигурна, че ще се оправим на връщане.

Спомням си как през годините, прекарани на село, карах старите ски на баща ми, които дори нямаха щеки. Карах ски по цял ден. Можех да падна, да се ударя и да замръзна на място, но винаги бях добре, макар и с някои малки инциденти. Един ден снегът бе покрит с дебела легена кора. Бях много ентузиазизирана, тъй като това ми позволи да се пързаям по-бързо. Старите ски не бяха съвсем наред, върховете им не бяха извити. Блъснах се в една снежна купчина и те се връзаха под легената кора. Забиха се до обувките ми в снега (нямаше специални ски обувки). От рязкото спиране паднах с главата напред. Уплаших се, защото можех да си счупя и двата крака. Измъкването ми от тази ситуация – сама и без щеки, беше болезнено! Когато се върнах у дома, майка ми едва не припадна от вида ми. Цялото ми лице бе охлузено и изглеждаше по-зле, отколкото беше. Тя не се скара. Сякаш очакваше всичко и го приемаше. Знаех си, че имам късмет. *Не осъзнавах цялата защита, която имах за себе си.*

Един от чичовците ми си купи ферма близо до нас. Той бе много авторитарен и винаги в лошо настроение (по-късно разбрах, че е бил болен от рак). Скришом от него с братовчед ми взехме два коня от фермата и отидохме в гората. Тъй като това бяха работни коне, нямаха седла. Докато свикна, няколко пъти падах от коня. Прибрах се натъртена от паданията и ожулена от клоните на гърветата. Майка ми ме огледа и попита: „Какво направи пак?“ Но го каза без укор. Разбрах, че се безпокои за мен, но приема склонността ми към приключения. Не ме спираше да правя каквото и да било. А аз си умирах да изпробвам нови неща. Никого не се спирах, бях суперактивна. С примера, който имах от родителите си, беше трудно да съм пасивна.

Не помня да съм се страхувала от укорите на майка ми. Вероятно заради това тя не ми се караше.

Как да остана безчувствена към подобни прояви на доверие? В манастира се повтаряше същото. В седми клас монахинята ме поглеждаше в очите и казваше: „Ти, Лиз, ще успееш. Ще правиш велики неща! Ще видиш, животът ти ще бъде пълноценен.“ Чувствах, че ми има голямо доверие, и това ме трогваше.

Тези примери илюстрират добре колко бях разглежена от подкрепата и окуражаването, които получавах, за да надминавам винаги собствените си граници и да осъзнавам способностите си. **Всичко наоколо се стреми да ми предаде посланието, че Бог е в мен и че той може да направи всичко.** Въпросът бе аз да осъзная тази сила. Всъщност хората около мен изразяваха онова, което вече усещах вътре в себе си, макар че все още не можех да повярвам в него!

Това, което не знаех по онова време, бе, че често използвам духовната си сила, за да докажа, че съм добра, че се държа „мъжки“, че не съм ревла или че съм неспособна да се справям. **Колкото повече се опитваме да докажем нещо, толкова по-малко вярваме в него. Когато започнем да вярваме, вече няма нужда да се насилваме да го доказваме.** То просто е там и идва съвсем естествено!

В заключение за моето детство представете си малко русо момиченце, изключително живо, енергично и решително, което знае къде отива, какво трябва да направи, което се старее в училището и обича приключенията, което се опитва да бъде прието от своите родители и учители, което е силно и не плаче за глупости. Не осъзнавах, че не обичам да бъда критикувана и че правя всичко, за да постигна целите си. Често трябваше да манипулирам, за да постигна каквото искам, уверявайки се, че другите ще ме приемат. За мен

вече бе важно да не смуцавам живота на другите. Достигнах до заключението, че ако не ги смуцавам и те ме намират за разумна, ще ми дадат повече свобода да правя каквото искам. Проявявах се леко като едно „тефлоново“³ дете (ще стане дума за това в следващата глава). Затова от ранна възраст често се питах: „Как така съм се родила момиче? Струва ми се, че животът е по-справедлив и по-лесен за момчетата!“ Но това не ме правеше нещастна.

Детството, което си спомням, бе щастливо и искрено вярвам, че то бе период на равновесие за мен. Имах всичко и взех няколко решения, които повлияха на бъдещия ми живот... както и на другите. Казват, че *нашият живот на възрастни е резултат от решенията, които вземаме, докато сме малки...* Гледаме какво се случва около нас, слушаме и вземаме решения. Решаваме кое е добро, кое – лошо, избираме вярванията си. Според тези решения се развиват и нашите ценности.

3 Понятието е въведено от Даниел Кемп, автор на много трудове за детето „тефлон“. – Бел. авт.

Лиз Бурбо
Аз съм БОГ. Ти също!

Превод *Гургана Соколова*
Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактор *Лиляна Карагьозова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Дизайн на корица и предпечат *Enthusiast*

Канадска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 21
ISBN 978-619-164-577-0

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Лиз Бурбо е световноизвестен психолог и автор на 27 книги за самопознание и самопомощ, продадени в близо 5 милиона екземпляра. От откриването на нейната школа през 1982 година учението ѝ е помогнало на огромен брой хора да променят живота си към по-добро. СЛУШАЙ СВОЕТО ТЯЛО – най-голямото училище по личностно развитие в Канада – вече има свои работни ателиета в повече от 20 страни.

Смело ли е заглавието на тази книга? Със сигурност. А скандално ли е? Съвсем не.

Съзнавайки гързостта си, Лиз Бурбо избира това изненадващо заглавие на своята автобиография, за да покаже чрез житейското и професионалното си развитие божественото, което носи в себе си.

В тези редове тя се разкрива изцяло. Доверява се на интуицията си, оставя се да бъде водена от своя вътрешен Бог и поема големи рискове. Показва много аспекти от семейния и емоционалния си живот, от интимните и сексуалните си връзки, от образованието и кариерата си, не забравя и финансовите си успехи и провали.

А какво по-обогатяващо от това да опознаеш себе си чрез някого, който не се страхува да се разголи по този начин! Бурбо използва своя опит и уроците, които е научила по дългия си и изпълнен с предизвикателства житейски път, за да помогне на своите лоялни читатели да се свържат с вътрешния си Бог, с божествената сила, която всеки един от нас носи в себе си. И след това да разгърнем потенциала си и да живеем пълноценно и щастливо.

„Някои хора смятат, че е твърде претенциозно да заявиш: Аз съм Бог, но това твърдение е претенциозно само ако човек откаже да приеме, че то важи за всички живи същества. Всъщност Бог е енергията, която присъства у всяко създание“ – казва Лиз Бурбо.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786191 645770

www.enthuslast.bg